

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Д., 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Д., III СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галя Ив. Митева

при участието на секретаря Боряна Тр. Христова
като разгледа докладваното от Галя Ив. Митева Административно
наказателно дело № 20213230200289 по описа за 2021 година

И за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Б. В. З. ЕГН ***** от гр. В. срещу НП
№ 21–0851-000070 от *** г., издадено от Началника на Сектор „ПП” към ОД
на МВР – гр. Д., с което на жалбоподателя за нарушение:

- по чл. 25, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на
основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено
административно наказание глоба в размер на 200 лева;

- по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е
наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева и лишаване
от право да управлява МПС за срок от един месец.

С жалбата се прави искане наказателното постановление да бъде
отменено.

Въззиваемата страна, редовно уведомена не изпраща представител и не
изразява становище по жалбата.

Д.кият районен съд, като прецени събраните доказателства и
становищата на страните, намира за установено следното от фактическа
страна:

На 11.01.2021 г. жалбоподателят Б.З. управлявал МПС – т. а. марка
„****“ с рег. № *** в гр. Д.. Около 11,40 ч. се намирал в района на паркинга
пред комплекс „****“ на ул. „****“ в града, когато излизайки от реда на
паркираните автомобили ударил с предната си лява броня задната дясна част

на л. а. марка „***“ с рег. № ***, управляван от св. Г.А..

Въпреки съприкосновението между двата автомобила, водачът З. не спрял управлението от него микробус, заобиколил управлението от св. Г.А. автомобил, изпреварил я и продължил пътя си в посока кръговото кръстовище на ул. „Д. Петков“ с ул. „Отец Паисий“.

Свидетелката Г.А. последвала водача З., като му давала знак със светлини и клаксон да спре, но той не реагирал и продължил движението си. Тогава св. Г.А. посетила лично сградата на Сектор ПП при ОД на МВР – Д., където подала заявление.

Дежурни на посочената дата били св. ВЛ. Б. С. и св. Б. Г. Б., на които св. А. разказала подробно какво се е случило. Попълнила Декларация за ПТП. Полицейските служители посетили Първо РУ на ОД на МВР – Д., където изгледали запис на произшествието, записан от охранителна камера на Община Д., находяща се в района на кръговото кръстовище. Записът бил иззет по преписката. От системата на КАТ служителите установили собственика на микробуса, свързали се с него и той поел ангажимент да се свърже с шофьора. Водачът З. се появил след около 2-3 часа в сградата на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Д., но отрекъл да е ставал участник в ПТП.

При така установената обстановка св. С. образувал срещу жалбоподателя административно-наказателно производство, като в присъствието на св. Б. съставил АУАН сер. ГА № 331939, в който словесно изписал констатираното административно нарушение в хода на проверката, а именно – „на 11.01.2021 г. около 11.40 ч. в гр. Д. по ул. „Д. Петков“ посока ул. „Отец Паисий“ пред к-с „***“ управлява т. а. марка „***“ с рег. №, като при маневра излизане от реда на паркираните МПС не се е убедил, че няма да създаде опасност за другите участници в движението, в следствие на което блъска преминаващата покрай него отзад в дясно л. а. марка „***“ с рег. № ***, допуска ПТП с материални щети. Водачът не остава на място и продължава посоката си на движение в неизвестна посока.” и квалифицирал описаното като нарушение по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Така съставеният АУАН бил предявен на жалбоподателя, който отказал да го подпише, което било удостоверено с подписа на един свидетел, а в графа „възразения“ било отбелязано, че има такива.

В законоустановения тридневен срок нарушителят е депозирал писмени възразения срещу съставения на АУАН, които били разгледани и оставени без уважение от наказващия орган.

Въз основа на така съставения АУАН, на 27.01.2021 г. било издадено и процесното НП № 21-0851-000070 от Началника на Сектор „ПП“ при ОД на МВР гр. Д., в обстоятелствената част на което административно-наказващият орган възприел описаната в акта фактическа обстановка и квалифицирал нарушенията по следния начин – „1) предприемайки маневра, създава

опасност за участниците в движението, без да се съобразява с тях. ПТП, с което виновно е нарушил чл. 25, ал. 1 от ЗДвП; 2) Не спира и не установява последиците от ПТП”, с което виновно е нарушил чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП”.

За първото описано нарушение АНО на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП наложил административно наказание „глоба” в размер на 200 лв., а за второто – на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП наложил административно наказание „глоба” в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец.

На 09.02.2021 г. наказателното постановление било връчено на жалбоподателя, който на 15.02.2021 г. депозирал пред АНО жалба срещу НП, инициирала настоящото производство.

Така описаната фактическа се установява по безспорен и категоричен начин от събраните гласни и писмени доказателства в хода на съдебното производство, приобщени по надлежния ред. Съдът кредитира изцяло показанията на св. С. и на св. Б. като обективни, последователни и непротиворечащи на останалите доказателства приобщени по надлежния ред.

Показанията на св. С. и на св. Б. кореспондират с видеозаписа, обективизиран на приобщения по делото и проверен по надлежния ред чрез изготвяне на Видеотехническа експертиза компакт диск, както и на показанията на св. Г.А., която макар да е участник в ПТП, е изложила правдиво и обективно своите възприятия, които кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което съдът ги кредитира изцяло.

Относно възражението на жалбоподателя, че приложеният диск не представлява доказателствено средство, тъй като не е ясно от къде е представен дискът, съдът намира за нужно да отбележи следното:

Съдът приема тезата, че приобщеният по надлежния ред компакт диск съдържа информация, необходима за изясняване на важни за изхода на делото факти и обстоятелства, поради което и го определя като веществено доказателство - предмет по смисъла на чл. 109 НПК. При приобщаването на такива доказателства трайната съдебна практика на ВКС извежда като критерий, от една страна, значимостта на доказателството за установяване на обективната истина, а от друга, дали създаването на звуко или видеозапис е било известно на записаното лице.

В решение № 390 от 02.10.2009 г. по НОХД № 393/2009 г. на II н.о. на ВКС буквално се посочва, че: „... според настоящия състав на Върховния касационен съд няма никаква процесуална пречка снимките от видеокамерите на Министерството на отбраната от времето на инцидента да се третират като веществени доказателства по смисъла на чл. 109, ал. 1 НПК. Същите имат качеството на предмети, върху които има следи от престъплението, поради което без съмнение могат да се ползват, като съмненията за достоверността им може да се проверяват чрез различни процесуални способности, включително и експертиза. Неправилно е случайно създадените фотоснимки, диапозитиви,

кинозаписи, видеозаписи и пр., които отразяват или съдържат информация за обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл. 102 НПК, да се смесват със съответните веществени доказателствени средства, визирани в чл. 125, ал. 1 НПК“.

От своя страна Решение № 602/20.02.2012 г. на ВКС, III н.о. подчертава, че: „Този съдебен състав има принципното разбиране, че видеозапис, направен с предварително поставена на обществено място камера може да бъде доказателство в наказателния процес. В тези случаи е налице т. нар. случаен запис и доколкото той съдържа информация, относима към основния факт на доказване в производството, тя може и трябва да бъде ценена.“

С оглед гореизложеното съдът приема, че видеозаписът от приобщения компактдиск представлява доказателство, което следва да се цени съобразно останалите събрани писмени и гласни доказателства по делото и в тази насока съдът е изложил съображенията си по-горе в изложението.

При така установената фактическа обстановка, подкрепена от всички приобщени и събрани в хода на съдебното следствие доказателства, съдът намира **от правна страна** следното:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения срок. Независимо от основанията, посочени в жалбата, съдът подложи на цялостна проверка обжалваното наказателно постановление, какъвто е обхватът на въззивната проверка, при което констатира следното:

АУАН е съставен от компетентно длъжностно лице, съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и да осъществяват контролна дейност по Закона за движението по пътищата, която заповед е служебно известна на съдебния състав. Съгласно т. 1.1.2 от заповедта, на полицейските органи от секторите „Пътна полиция“ (СПП) в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) е възложено да издават фишове и да съставят актове за установяване на административни нарушения по Закона за движението по пътищата. Няма спор в настоящия случай, че ... В.Б. Софийски е именно в Сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - Д..

АУАН е съставен в присъствие на нарушителя и в присъствие на един свидетел и съдържа необходимите реквизити по чл. 42 от ЗАНН. При съставянето на акта, който е бил електронно генериран, нарушителят е заявил, че има възражения, поради което и в акта е отбелязано: „*Имам възражения*“ /цитат/. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят е депозирал писмени възражения по акта. Видно от приложения по делото АУАН, нарушителят е отказал да подпише акта, което обстоятелство е удостоверено чрез подписа на един свидетел, името и точния адрес /месторботата/ на който са отбелязани в акта, съобразно разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав приема, че обстоятелството, че АУАН е

съставен в присъствието само на един свидетел, не прави същия незаконосъобразен само на това основание и това е така, тъй като това по никакъв начин не ограничава правото на защита на нарушителя, нито пък пречатства съда да разбере, за какво нарушение е наказан същия, включително и за всички обективни и субективни признаци на нарушението.

Критерият за същественост или не на процесуалното нарушение е обстоятелството дали нарушението е от категорията на тези, допускането на които е ограничило правата на някоя от страните в процеса. В настоящия случай правата на наказаното лице не са били нарушени, доколкото същият е имал възможност да изложи възраженията си по АУАН своевременно, възползвал се е от правото си на отказ да подпише акта, след което е получил копие от същия по надлежния ред и в срока по чл. 44 от ЗАНН е депозирал своите писмени възражения. Не на последно място е реализирал в пълна степен правото си на защита, депозирайки жалбата срещу НП, инициирала настоящото производство. Освен това следва да се има предвид, че Постановление № 5/1968 г. на Пленума на ВС е категорично, че въпросът, дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а преди всичко с оглед на това, доколко те са пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен.

Следва да се отбележи също, че преди да състави АУАН актосъставителят е изяснил фактическата обстановка на извършеното пътнотранспортно произшествие, приобщавайки видеозапис от охранителна камера на Община Д., снемайки устни обяснения от жалбоподателя по настоящото дело, както и писмени такива от свидетеля Г.А., изготвяйки съответните снимки на процесните два автомобила, както и съпоставяйки причинените щети по двата автомобила. Също така от св. А. е попълнена и Декларация за ПТП, в която документ същата е описала обстоятелствата, както и видимите щети на МПС.

Ето защо съдът намира, че констатираното нарушение не е от категорията на съществените процесуални нарушения, водещи до отмяна на проверявания акт.

Въз основа на съставения АУАН е било издадено и обжалваното наказателно постановление /НП/. Същото е издадено в рамките на давностния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, както и в инструктивния срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН от компетентния административнонаказващ орган, съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи относно определяне на длъжностни лица от МВР да издават фишове за налагане на глоби, да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и да осъществяват контролна дейност по Закона за движението по пътищата, която заповед е служебно известна на съдебния

състав, съдържа необходимите реквизити по чл. 57 от ЗАНН и е надлежно връчено на нарушителя.

Предвид изложеното съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно в процесуален аспект.

Тъй като жалбоподателят е санкциониран за две нарушения, съобразявайки разпоредбата на чл. 301, ал. 2 от НПК, съдебният състав следва да обсъди и реши въпросите по ал. 1 за всяко нарушение поотделно.

Относно нарушението по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП:

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, водач на ППС, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност, за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.

От събраните в хода на производството пред АНО и пред съда се установи по безспорен и категоричен начин, че на описаната в АУАН и НП дата, време и място жалбоподателят е управлявал МПС и е предприел маневра, с която е искал да излезе от реда на паркираните автомобили пред к-с „***“ в гр. Д.. Предприемайки маневрата обаче водачът не се е убедил, че няма да създаде опасност за другите участници, в този случай това е управлението от св. А. автомобил, който се е движил по ул. „Д. Петков“ и се е намирал пред управлението от жалбоподателя микробус.

Горните обстоятелства се доказват по безспорен и категоричен начин както от показанията на разпитаните свидетели, така и от заключението по изготвената Видео-техническа експертиза на обществена охранителна камера в района. Според вещото лице между двата автомобила е налице съприкосновение, като микробусът удря с дясната страна на предната си броня задната дясна част на автомобила, управляван от св. А.. В този смисъл безспорно е установено, че той е предприел маневра, описана в текста на разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и съдът счита, че в случая фактическият състав на описаното в АУАН и в обжалваното НП нарушение съответства на приложената материално-правна норма, т. е. в случая и актосъставителят, и административно-наказващият орган правилно са приложили материалния закон като са квалифицирали допуснатото от жалбоподателя ПТП като нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 179, ал. 2 ЗДвП гласи: „Който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.” Т. 5 на ал. 1 на същата разпоредба визира случаите, когато водач „не спазва предписанието на

пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението;”

Така мотивиран съдът приема, че описаното деяние в АУАН е съставомерно от обективна страна с нарушението по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП.

По отношение на наложеното наказание: Предвиденото наказание по чл. 179, ал. 2 във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е глоба 200 лв. Административнонаказващият орган е определил размера на глобата в законоустановения ѝ размер, поради което наложената санкция не подлежи на преразглеждане от съда.

Конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано по чл. 28 от ЗАНН с оглед значимостта на охраняваните с нарушената материално правна норма обществени отношения. Обект на защита са обществените отношения по опазването животът и здравето на участниците в движението по пътищата.

При това положение съдът намира, че така наложеното наказание е справедливо и би изпълнило целите на наказанието – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правов ред и да въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, така както визира чл. 12 от ЗАНН.

Относно нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП:

В АУАН и в НП е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, съгласно която разпоредба, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

Видно от събраните по делото доказателства – гласни и писмени, жалбоподателят З. безспорно е участник в ПТП и не е изпълнил задължението си да спре и да установи какви са последиците от него, а е напуснал мястото на ПТП. В подкрепа на този правен извод се явяват показанията на св. А., които са логично подредени и вътрешно безпротиворечиви, както и в унисон с показанията на свидетелите С. и Б.. В този смисъл съдът приема, че макар Г.А. да е участник в ПТП, то показанията ѝ, доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал, са обективни и правдиви и като такива съдът ги кредитира изцяло. Още повече, че и заключението по изготвената Видео-техническа експертиза е в същия смисъл.

Съдът не приема възраженията на жалбоподателя, че той не е участвал в ПТП, тъй като същите се оборват от доказателствата по делото. По делото не се оспорва, че въпросния ден З. е управлявал процесното МПС в гр. Д.. Оспорват се претърпените в резултат на ПТП имуществени вреди по автомобилите, както и мястото на съприкосновението между двете МПС. Доколкото и двете обстоятелства бяха безспорно установени от приобщените

по делото писмени доказателства, то съдът намира твърденията на жалбоподателя за защитна теза, която остава необоснована. Не е житейски издържано да се приеме, че З. не е разбрал за ПТП, доколкото същият управлява микробус, т. е. неговото МПС е по-високо и му дава възможност за перфектна видимост на пътя пред него. Още повече, че и движението на микробуса след ПТП е меко казано „странно“, тъй като вместо да продължи движението си след автомобила на св. А., жалбоподателят З. я изпреварва в района на пешеходната пътека, застъпвайки заштрихована маркировка на платното за движение и я подминава.

Ето защо съдът приема, че в хода на производството се установява по безспорен и категоричен начин, че З. е извършил и второто вменено му нарушение и правилно актосъставителят и административно-наказващият орган правилно са приложили материалния закон, като са квалифицирали допуснатото от жалбоподателя нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП гласи: „Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който: 5. наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие;”

Административнонаказващият орган е определил размера на глобата в законоустановения минимум, поради което наложената санкция не подлежи на преразглеждане от съда.

Конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано по чл. 28 от ЗАНН с оглед значимостта на охраняваните с нарушената материално правна норма обществени отношения. Обект на защита са обществените отношения по опазването животът и здравето на участниците в движението по пътищата.

При това положение съдът намира, че така наложеното наказание е справедливо и би изпълнило целите на наказанието – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правов ред и да въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, така както визира чл. 12 от ЗАНН.

С оглед изложеното, съдът намира, че наказателното постановление е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде изцяло потвърдено. Имайки предвид основния принцип, залегнал в ЗАНН, че тежестта на доказване на нарушението се възлага на наказващия орган, в настоящия случай съдът приема, че с издаването на наказателното постановление, административнонаказващият орган е спазил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, като е наложил административно наказание на жалбоподателя, след като е установил по безспорен начин извършеното нарушение, самоличността на нарушителя и неговата вина.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 21–0851-000070 от *** г., издадено от Началника на Сектор „ПП” към ОД на МВР – гр. Д., с което на Б. В. З. ЕГН ***** от гр. В. за нарушение:

- по чл. 25, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева;

- по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба по реда на АПК пред Административен съд – гр. Д. в 14 – дневен срок от уведомяването на страните.

Съдия при Районен съд – Д.: _____